

in vina. Hišni red bavarskega grofa Joakima z Etingna zahteva: daj se poslom in delavcem o poldne dvojno meso in štiri jedi, zvečer tri jedi in dvojno meso. In saska vojvoda Ernest in Albert vevata l. 1482. v deželnej zapovedi: naj bodo zadovoljni delavci, da dobódo o poludne in zvečer po štiri jedi: juho, dvojno meso in prikuho, o postnih dneh pa pet jedi in sicer mej drugimi dvojno vrsto rib. Meso je bilo tako navadna jed, da je bil že velik siromak, kdor nekaj dnij ni jel mesa. Ravno tako je bilo vino prav navadno; omenja se posebej, če se je kdo domenil, da ne bode zahteval vina. Delavski red openhajmski n. pr. zahteva, naj se da vsakomur po leti jeden bokal vina, po zimi naj se pa zadovolji s poličem ali dvema tretjinkama bokala. Če so se delavci hranili tako dobro in krepko, razvidi se lahko, da kmetje nikakor néso stradali, ampak da so živeli še bolje. Kateri gospodar bi pa sedaj mogel sebe ali družino svojo tako preživljati?!

Kako dobro je šlo tiste čase kmetom, spozna se tudi iz tega, kako plačo da so dajali poslom in delavcem. Ob Nižjem Renu na pr. si je prislužil delavec poleg hrane v šestih dneh toliko, da si je lahko kupil: polovico rži in 10 funtov svinjine ali 12 funtov teletine in šest velikih posod mleka in dva svežnja drv in si je vrh tega v štirih ali petih tednih prihranil toliko, da si je še poleg tega mogel kupiti hlače in šest sežnjev platna in par črevljev. Okrog Avgsburga je zaslužil v 15. stoletju navaden dninar navadna leta na dan toliko, kolikor je stalo 5 do 6 funtov najboljšega mesa, v Klosterneuburgu toliko, kolikor je stalo 7 funtov volovskega mesa ali do malega vsak dan par črevljev. V saskem gradu Dohna je poleg hrane in stanovanja dobival na leto vozni hlapec trikrat toliko, kolikor je bil vreden pitan vol, kravarica dvakrat toliko.

V Mozбахu je prejemale na leto, kakor ima zapisano iz leta 1483.: kravarica čez štirikrat toliko, kolikor je stal debel vol, nadhlapec sedemkrat toliko in še nekaj obleke. Mnogo bi se še dalo navesti tega in podobnega. Pa bodi dovolj! Razvidimo lahko že iz tega, da je v tistih dobah šlo kmetu dobro. Nikedar sicer še ni poljedelec bolje živel, nikedar še ne dobival boljših prihodkov in dajal (in lahko dajal) boljše plače.

Res je, da so grajščaki kmete večkrat hoteli pritiskovati in naložiti jim večje davščine in večje robote; toda deželni knezi (ali cesarji ali necesarji) so se, ko so se pritožili, uprli zanje in prisodili jim pravico. In prav to, da so se v tistih časih kmetje tolikrat pritoževali zoper grajščake, če prav so jim

bili podložni, prav to kaže, da so bili in so se čutili vskljub vsemu podložništvu zelo svobodne. Grajščaki so se tudi večkrat tožili zoper nje, kako samosvojsko in trmoglavno se vedó proti njim.

Ob začetku 16. stoletja se je pa njih razmerje zaobrnilo na hujše. Tuje, neverško rimsko pravo se je začelo zarivati v krščanske narode; opiraje se nanj in na nove vojne doklade so jeli grajščaki stiskati kmete in nalagati jim večja bremena. Kmetje so se pritoževali in se sklicevali na »staro pravdo»: zahtevali so, naj se ne téra od njih več, nego, kar je bilo določeno v »starih pravicah», to je v urbarjih, v katerih so bile opisane, kakor smo že omenjali, natanko njih dolžnosti in njih pravice. Cesarji bi jim bili pač radi pomagali; toda imeli so preveč opraviti z vojskami in zato se néso mogli zameriti grajščakom. Ne dobivši pomoči in bojé se, da ne bi zgubili, kar so si sčasoma pridobili z vplivom sv. cerkve, uprli so se kmetje »za staro pravdo». Bili so kajpak v kratkem premagani in prišli so z dežja pod kap. Vender bi se bila stvar dala še poravnati, da bi bili dosegli svoje zapisane pravice, zakaj deželni knezi so jim bili naklonjeni. Toda rimsko pravo je podložnikom bolj in bolj izpodjedalo tla, izpodjedalo tla ob jednem tudi javnemu vplivu katoliške cerkve. Vrh tega je nastopil tedaj tudi Luter in napravil veliko zmeto ne samo v sv. veri ampak tudi v družabnem življenju. Iz prva se je Luter laskal kmetom, da bi si pridobil več ljudi. Ko so mu bili pa v kmetiskem »puntu» preveč rogovili in ko so mogočnjaki sami prestopili na njegovo stran, preokrenol je ta krivouk in začel grozno hrumeti na kmete: »Pobijte jih, kliče plemenitašem. Prišli so časi, čudoviti časi, da si knez laže zasluži nebesa s krvolitjem nego z molitvijo. Pobijte jih! Pomorite jih! Če bi se komu kmet smilil, je, kakor da bi Boga zatajil in boga klél in sam sebi vzel zadnje upanje na nebesa. Kmetom ovséno slamo! Če nehté žreti, pa kar palico in karabinec...! Take besede so kajpada silno vplivale na razjarjene grajščake, ki so nazadnje premagali uporne kmete; zakrivilo so, da se ne samo ni obrnilo kmetiško stališče na bolje, ampak se jim je z dne do dne slabšalo. Pospéšilo in dovršilo je to pešanje kesneje svobodnjaštvo. Toda o tem o drugej priliki!

Denašnje vrstice nam razjasnjujejo, kako res je, kar je trdil glasoviti francoski državnik in minister Gizó, če ravno je bil protestant: »Če prav se zdi, kakor da bi katoliška cerkev skrbela samo za ón svet, vender v istini skrbi prav mogočno tudi za ta svet in pri-

skrbéva že tukaj ljudem srečo in zadovoljnost». Da je sedaj stanje tako slábo, tega ni kriva sv. cerkev, če prav židje in židovščaki (judovski demokratje) to lážejo; krivo je marveč to, da néso hoteli več poslušati sv. cerkve. Ona je s svojim vplivom vzboljšala in osrečila kmetištvo; bila bi ga srečila in zadovoljevala še vedno bolj in bolj, če bi gori omenjene zapreke ne bile zavrle njenega vplivanja in delovanja». Ravno tako je pa skrbela sv. cerkev tudi za razvijanje obrtnega in delavskega stanu, kar razvidimo prihodnjič. J. M. Kržišnik.

Nemiri v Konjicah.

(Izvirno poročilo.)

Po trudapolnem prizadevanju konjskih rodoljubov postavili smo dne 15. avgusta s »Čitalnico» v Konjicah ognjišče, ob katerem se bodo ogrevali vsi sedanji in prihodnji narodnjaki in prijatelji slov. napredka, slovenske vzajemnosti. Vkljub vsem oviram in spletkam, ki so jih stavili našemu podjetju, izvršili smo častno in veličastno dano nam nalogo: otvoriti »Čitalnico», skupno shajališče Konjičanov in okoliških Slovencev.

Udeležba.

Ogromno število gostov se je že dopoldne udeležilo, zadostovaje svoji krščanski dolžnosti, sv. maše, po kateri smo si ogledali krasni, toda žal, po nemškutariji vladan trg ter njega divno okolico. Pri banketu se je zbralo obilo narodnjakov in vrstile so se razne navduševalne in rodoljubne napitnice. Glede veselice moramo radostnim srcem poročiti, da se je obnesla vseskozi sijajno. V ogromnem številu so bili zastopani naši vrli kmetje, kateri so imeli lepo priložnost opazovati tiste trgovce in obrtnike, ki so jim tako prijazni v svojih prodajalnicah, a sedaj bi jih najrajše videli potopljene plavati mimo Lauričeve usnjarije. Vse sosednje fare so bile lepo zastopane. Nad vse so nas iznenadili vrli Zrečani, kateri so se na velikem vozu, okrašenem s slov. trobojnico, pripeljali k naši slavnosti. Ravno tako smo se morali čuditi ob krasnem petju raznih pevskih društev. Tudi nas je kratkočasila polnoštevna celjska narodna godba in naši Napolitanci; kratkomalo, pevci in godci rešili so dobro svojo nalogo. Navdušenje je rastlo in kipelo od trenutka do trenutka, ljudstvo mu je dajalo duška z gromovitimi živjoklici, ter se takorekoč zaklelo, vstrajati verno in zvesto pri sveti narodni stvari.

«Oče, hvala ti za vse dobrote, katere si mi skazal. Toda meni ni dobro v tvoji hiši. Mene žene v svet. Daj mi moj delež, da mi je možno ven! Jaz sem velik duh!»

Moj oče je bil dobra duša in vselej je spolnil naše otroške želje. Prav nič se ni pomišljal, marveč odgovoril mi je:

«Išči si glavo, dragi moj srček; dam ti tvoj delež in z njim se lahko napotiš v svet!»

Prvič v svojem življenju sem zapazil, da sem pravzaprav brez glave — novi svet se mi je odprl pred očmi, in spoznal sem, da sem bil do sedaj slep, da ima oče prav in jaz — da sem brez glave.

Poklonivši se očetu, vsedel sem se zopet na svoj žrebelček in pomišljal, kako bi staknil kako glavo.

Medtem vstopi nekdo v našo prodajalno in zahteva klobuk. Bil je pošten gospod.

«Kake sorte?» vpraša moj oče.

«Najnovejšo,» odvrne gospod.

Moj oče je otvoril izložno okno, v katerem sem visel za steklom ter se hudo-mušno nasmehnil meni. Poskočilo mi je srce. Ko bi se ne bil sramoval pred gospodom, skočil bi bil očetu naravnost v roko. Toda oče je poznal moje sinovske težnje, ljubeznivo me pogledal, pogladil mi lase in lice, motril me z očetovskim ponosom, zasuknil me in z lahnim poklonom rekel gospodu:

«Mogoče vam ugaja tá-le?»

Jaz sem bil kakor na žrjavici. Dih se mi je vstavljal, srce mi je bilo urneje, očesa nisem odvrnil od gospoda.

Gospod me je vzel v roko, nasmehnil se ljubeznivo, prikimal dobrovoljno z glavo, pogledal me tudi na znotraj, prikimal zopet ter me posadil — na glavo, na glavo, katero sem iskal.

«Malo velik!» reče gospod, in mislil sem si, da je to ravno dobro. Mahoma me je vzel oče z gospodove glave, toda njegov pogled ni bil več tako očetovski kakor sicer, četudi nisem vedel zakaj. Posadil me je zopet na stari žrebelj in stoprav zdaj sem uganil, zakaj se gre tukaj. Prsi so se mi ožila bolesti, v glavi se mi je vrtelo in zavpil sem z obupnim glasom: «O škoda!»

Moj brat je prišel za menoj na vrsto.

«Ugaja li ta?» vprašal je oče.

Gospod je ponavljal z mojim bratom, kar je bil začel z mano, in ko ga je nekolikokrat bil posadil na glavo in z glave vzel in zopet posadil na glavo, pritrdil je konečno: «Polpolnoma dober».

Oče je prikimal, pogladil tudi brata po licu in po laseh, dal mu očetovski poljub, posadil ga gospodu na glavo; ta je izvlekel iz žepa neke papire, in že se je pobiral moj brat na gospodovi glavi na pot v širni svet.

«O srečni bratec, ki si že našel svojo glavo!» pravil sem pri ločitvi. Brat se je ogledal še na nas, rekel nam »z Bogom« in bil je od tod.

Od tega časa pa nisem imel več miru. Ker sem bil spoznal, kako se čepi na človeški glavi, zapustilo me je spanje; imel sem strašne sanje, ljubil sem samoto, blede sem in z boleznim očesom sem se oziral k očetu.

Zdi se mi, da je oče poznal mojo bolezen. Prišel je k meni, pogladil me, popekal mi na ramo in tolazil me rekoč: «Potolazi se, dragi moj srček, ne bode se ti zgodilo vselej tako. Ako se ti ni prilegala jedna glava eh, saj je še mnogo glav na svetu! To je volja osode, a uvidel še bodeš, da bo se ti dobro godilo na zemlji.»

Oče me je sevé miril, kolikor je mogel, toda kaj je to pomagalo, ko se v mojem srcu ni nič spremenilo!

«O, kje najdem glavo, kje najdem glavo!» tarnal sem po dne in po noči s tožečim glasom, da je oče sam pri meni postajal in resno kimal z glavo.

Trajalo je to nekoliko dni, dok nisem prišel z očetovega doma. V tem času sem zložil sledečo pesem:

Oh, kaj te teži ubogo srce,
da nimam več mirne urice.

Pozdravi.

Doslo je mnogo pismenih in brzojavnih častitk. Med drugimi so nas pismeno pozdravili ljubljanski župan g. Hribar, g. Cvahte iz Male Nedelje, gasilno in bralno društvo od Sv. Jurija ob Ščavnici itd. Ker mnogim čitalnicam ni bilo mogoče osebno nas pozdraviti, so to storile brzojavnim potom, tako celjska, ptujska, breška in vranska. Izročili so nam tudi svoje pozdrave «Slov. Gosp.», «Süd. Post.», gsp. Ermene, Lojdovo omizje v Ljubljani in tudi po svoji požrtvovalnosti znane litijske Slovenke so se nas spominjale. Ljudstvo je te pozdrave navdušenimi živjoklici sprejelo. Doživeli smo v resnici v Konjicah vesele urice, kakor se ne do sedaj. Razšli smo se z veselo nado, da nam pripravi «Čitalnica» v kratkem zopet enako lepo veselje. Ta dan ostal bode vsem udeležencem v trajnem spominu.

Drugi dan.

Drugi slavnostni dan je bil v mnogih ozirih še bolj imeniten. Ob 6. zjutraj smo se zbrali in skupno korakali na Brinjevo goro, kjer je sloveča Marijina božja pot. Bila je krasna pot in marsikatera slovenska pesem je donela iz hriba daleč na okrog. Akoravno je skoraj 2 uri hoda, so nam te pesmice zelo okrajšale pot. Med sv. mašo smo se zahvalili M. B. za prejete dobrote in priporočili, naj še zanaprej čuva tako tlačeni slovenski narod. Po sv. maši smo skupno zajtrkovali in med tem časom nas je zabavala Napolitanova godba. Med pesmimi nam je hitro potekel čas in treba je bilo nastopiti pot proti domu, ker nas je čakalo še ogromno dela. Med potjo povabil je izletnike starosta konjiških Slovencev g. Ivan Šepic in okrepeal utrjene romarje s kapljico izvrstnega Škalčina. Po kratkem odmoru na lepem posestvu Šepičevem zagledali smo v venci in zelenjem okrašeno hišo. To je lastnina gospe Pospisilove, katera je izletnikom na čast okrasila hišo in jih tudi pogostila. Toda radodarnosti konjiških Slovencev še ni bilo konec; vrli g. Ogorevc povabi izletnike, naj si ogledajo njega nov nasad v vinogradu. Radi smo se odzvali njegovemu vabilu, ker smo vedeli, da nas čaka tudi tukaj dobra kapljica. Bodi nam mestu vsem trem izrečena najlepša hvala vseh izletnikov. Le prehitro so pretekle urice v veseli in poštenu družbi. Novi čitalnici pa kličemo: Bog ji daj svoj blagoslov, da bi zamogla delovati v prid ljubemu našemu slovenskemu narodu!

Nemčurski napadi.

Da bi slavnost, o kateri smo ravno poročali, preprečili ali vsaj da bi ne mogli slo-

Ta pesem je izšla pozneje tiskana in doživela že več izdaj. Solnce je svetilo vrlo krasno, ko sem konečno našel svojo glavo. Te radosti ni mogoče opisati in preklicano težko se spominjam, kaj vse sem takrat čutil, ko sem našel svojo glavo. Le to vem, da sem bil v tem trenutku tako opojen radosti, da sem pozabil na očetovo ločitev in na njegove opomine, da sem se posadil na svojo glavo in da sem prvič v svojem življenju zaklical: «Srečen sem!» (Dalje prihodnjič.)

Smešničar.

Pijanec se osamljen vrača iz gostilne na dom. V stolpu začne bít zvon na eno plat, ker je nastal ogenj. Pijanec pa misli, da bije ura ter šteje: «Eden, dva, tri . . . do štirinajst.» Zvon neha bít, a pijanec vzklikne: «Oh, kaj bo rekla žena, tako pozno še nisem nikdar prišel domov.»

Sodnik: «Klobuk denite z glave!» Priča: «Hvala gospod, saj me ne moti.» Sodnik: «Pa mene moti!» Priča: «Zakaj Vas moti, saj je klobuk na moji glavi!»

vesnosti tako sijajno obhajati, prizadevali so si naši Posilinemci na vse mogočne načine. Strobili so si skupaj vso lakinažo, ki jo imajo. Usnjar Lavrič sklical je tisti popoldne tudi vse svoje pomočnike in hlapce in jim dal štiri sodčke piva. Razveseljene po pijači, pošlje jih na cesto, da pozdravijo vsakega mimo idočega udeleženca z močnimi «heil» klici. Posebno čudno je, da je obč. odbor si izbral že omenjenega Lavriča in peka Sutterja, ki sta najbolj delala zoper slavnost, za policaj-komisarje, da za mir skrbita. Oj ti ljubi Bog!

Med največo množico je bilo tudi veliko nemške (?) šolske mladine. Vidi se v kakem duhu se vzgaja uboga mladina in stariši lahko obilo sadu pričakujejo od take vzgoje. Da je tudi kamenje letelo, da so več naših ranili o tem še omeniti ni treba, kdor pozna nemčursko konjiško sodrgo. Konjiški okoličani! Sedaj ste imeli priložnost z lastnimi očmi videti, kako so vsi nadepolni (?) konjiški mladeniči pomagali izzivati in zmerjati Slovence, od katerih živijo. Pri žvižganju in kričanju pa so se posebno odlikovali dimnikar Kump (kaj bi siromak začel, ako bi ne bilo slovenskih dimnikov), Brezovnikov Lojzl (ki tako rad dela slovenske ključavnice, če jih le dobi, in se pri vežnih vratih zmirom ozira, od kod mu bode prinesel kateri okoliški Slovenec pokvarjeno škropilnico, da bi jo oklepal). Da so tudi Bezenšekov Korl, Hausenbichlovi sinovi itd. razgrajali, kdo se bi čudil? Sploh je pokazala ta slavnost, kako daleč je pripeljal naše Nemce Wolfov duh, ki ima svoj sedež v Vrbnikovi gostilni.

Prvo Zoffovo delovanje v Konjicah.

Konjičani lahko razumejo veselje, ki je zavladalo v celem Slovenje-graškem okraju, ko se je zaslislalo, da ga mora zapustiti gsp. Zoff. Pri naši slavnosti je hotel pokazati nepristranost, pa se mu ni posrečilo. Trški obč. odbor (v katerem sedijo sami možje, ki se le silijo za Nemce) je modro sklenil, naj se tisti večer zaprejo vse gostilne ob 10. uri zvečer. Ko bi obč. odbor dodal temu sklepu, da ta zapoved velja tudi za vse nadaljnje nedelje, bili bi mu vsi hvaležni, ker bi bilo veliko manj prepira, krega in tepenja v Konjicah. Sklenili so tudi, da ne smejo Slovenci skupno hoditi, temuč posamezno. Gosp. Zoff je vse to odobril. Pa ste pomislili g. nadkomisar, kako nesrečen je posebno drugi sklep? Če namreč Slovenci posamezno gredo, jih ložje nemčurska druhal napada in pobija. Ako bi bil g. Zoff nepristranski, naročil bi Lavriču, naj svoje razgrete pomočnike domov pošlje, namesto da so izzivali in hajlali, in gotovo bi bili vsi v miru. Prepovali so prolog govoriti s popolno nedolžno vsebino; črtali so znano Aškrčevo pesem «Na delo», katero je g. Vavpotič za to slavnost komponiral. Hvala Bogu, da nam vsaj niso izčrtali z banketa uživanja slovenskega vina in od slovenske kuhinje pripravljenih jedil. Gosp. Zoff je s tem že tudi v Konjicah pokazal, da ni pravi mož na pravem mestu in naši poslanci bodo morali skrbeti, da mu poiščejo kje njegovim zmožnostim primerne mesta.

Slavnost v Konjicah je znamenje, da se konjiški in okoličanski Slovenci vzbujajo, in nemiri povzročeni po naših Posilinemcih so le pospešili slovensko zavednost in neustranjenost.

Dopisi.

Iz Ruš. Na tolikih krajih se pojavlja organizovanje kmetov in njih zadrug. Ne vem, so li naši narodno zavedni kmeti v tem oziru gluhi, da se ne zgledajo? Gotovo je, da se na ruškem kolodvoru mnogo blaga odvažja in privožja, a vse redno le po prekupcih! Za vzhodni del Pohorja je skrajno potrebno, da se tudi mi kmeti organizujemo, ter povspešimo svoj gmotni razvoj! Začeti je treba in sicer kmalo, sebi na korist! Opozorim Vas,

dragi mi občani še na to: Koliko židov in drugih je obogatelo ob naših pridelkih! — Kmet! Ti delaš in trpiš, dobiček ima pa priliznjeni trgovec, žid! Prosite gosp. Ivana Kača, da Vas pouči o organizaciji kmetijskega stanu! Vas gospod urednik pa prosim, da moje skromne misli v Vašem, kmetu toliko prijaznem časniku priobčite in zakličete: Slovenec naj napreduje gmotno in gotovo bo tudi v svojem narodnem boju vstajal. Kmet.

Makole. Pri nas je pretečeno nedeljo naš slavnosti kmečki organizator gosp. I. Kač predaval o koristih kmečkih zadrug. Obilno število kmetov ga je z veliko pazljivostjo in zadovoljnostjo poslušalo. Začela se je tudi takoj snovati zadruga, katero upamo do jeseni že ustanoviti. Tržila bo z živino, z mlekom, sirom in z vinom. Posebno vina bo imela naša zadruga do 100 strtinjakov na prodaj, kar že sedaj lahko naznanjamo. Sploh pa kličemo slovenskim kmetom, da pridno ustanavljate take zadruge, ker te so edina pomoč, ki zamore povzdigniti kmečko blagostanje. Če bo cela Spodnja Štajarska v zadrugah zvezana, bodo te zadruge nepremagljiv steber naše narodnosti. Torej na delo! Kdor želi tako zadrugo ustanoviti, naj se samo pismeno obrne do veleč. gsp. Kača v Žalcu, ta bo potem že sam celo stvar vodil, dokler se uredi. Samo oglasiti se je treba. Naprej!

Iz Crešnjic pri Vojniku. Da je naš trg tako ubožal, je med drugim krivo, ker nimamo ceste, po kateri bi zamogli pridelke: les, vino, sadje z malimi stroški odvažati. Zavoljo ceste ne pride nobeden sam po nje. Kadar prodamo, dobimo le vožnjo plačano, če se ne potere voz; za blago pa skoro nič. In hrbet, kako trpi pri nas! In vendar bi se dala zlozna cesta za rovimskim potokom napraviti, po kateri bi se lahko s konji vozilo, če bi le hoteli se ganiti sl. okrajna zastopa v Celji in Konjicah pa sl. županstva v Višnjivesi, Bezovici in Tolstemvrhu, pod ktere mi spadamo. Še sicer zaslužen mož, g. J. Lipuš, župan v Višnjivesi se veliko za nas ne zmeni. Pusti samo kako jamo zakopati ali plaz razmetati, pa je dobro in mi vozimo čez hrib Kušarico, da se ves čas križamo, pa vzdihujemo k Bogu za pomoč, ker smo v smrtni nevarnosti. Kadar se naklade nalagajo, o tedaj smo pa dobri za plačilo.

Letos bo slaba letina, morali bodemo več lesa prodati, da zmagamo obresti, davke in še živeti bo kupovati. Če bi za les le toliko dobili ko je vreden; pa nam bode le vožnja plačana in les bo šel — fuč, ker imamo tako cesto. Prošnje naše so zastoj. Če ni res, kar pišemo o našem položaju in o naši cesti čez Kušarico, pa nam odgovorjajte.

Ljutomer. Dne 21. avgusta so se vršile volitve velikega posestva v okrajni zastop za Ljutomer. Izvoljeni so bili le Slovenci, nasprotnika niti na volitev ni bilo. Žal samo, da tam, kjer ni nasprotnikov — Nemcev, pa si morajo nasprotovati domačini sami in to samo ali iz osebnosti ali pa iz sebičnosti. Slovenci pač ne smejo edini biti. Ta neednost se zlasti kaže pri raznih kmečkih zadrugah na Murskem polju. Vsak bi rad nekaj bil in ne ozirajoč se na občno korist in splošni blagor, bi rad, da bi se le njemu, poedinemu, koristilo.

Pa ne vstrašimo se, če tudi ta ali oni bega. Vsak začetek je težaven, prihodnost bode pa učila, da naš trud ni bil zaman. Držimo se besed, ki nam jih je govoril na zadnjem zborovanju kmečke zadruga za ljut. okraj gosp. Jelovšek: Nezadovoljneže, rogo-vileže, koristolovce in nevedneže ne sprejemajte, ali če jih imate, jih sčasoma odslovite.

Dne 3. septembra se bode ustanovila na Cvenu zadruga za bikorejo, — gotovo velik napredek, če pomislimo, kako nazadujemo z živinorejo in kako malo dobička prinaša konjereja že zdaj in ga se le bode. Dasi-ravno se je gledé na živinorejo že marsikaj